

Formanden (Høgsbro): Dette Valg er begæret foretaget efter Reglerne for Forholdstalsvalg af de samme Medlemmer som tidligere.

Der er anmeldt for mig 4 Valgrupper paa henholdsvis 39, 31, 24 og 7.

Af 1ste Gruppe indsettes: Bernitsen, N. Jensen, Dusen, Alberti, H. L. Sorgenen og Byriel Jensen, af anden Gruppe: Gad, Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds), Lüttichau, A. Hage og Paulin, af 3dje Gruppe: F. C. Christensen, H. Madsen og P. Christensen samt af 4de Gruppe: H. Hansen.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Patentlov.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 19 ff.)

Lovforslaget sættes under Forhandling.

A. Sørensen: Da Patentloven i Slutningen af forrige Samling var til Behandling her, viste Folketinget en høj Grad af Smødekønnen over for den højtærede Minister og over for Landstinget. Denne Smødekønnen var saa stor, at omtrent Halvparten af de til Stede værende her i Tinget ikke kunde være med til den. Og det var saa naturligt, at der var stor Betænkelse over for denne Lov. Det er jo nu en Gang ikke i og for sig Folketingets Opgave at favorisere Bestyrelsen, hvad enten Bestyrelsen gælder de saakaldte Opfindere, Sribenter eller Fabrikanter, der ikke leve højt under en for dem gunstig Toldlov. Dette er jo ikke Folketingets særlige Opgave, og derfor forstaar jeg saa godt den Betænkelse, der var her i Tinget hos dem, som ikke kunde være med til at gøre saa store Indrømmelser, og vist ogsaa hos en Del af dem, som vare med til at gøre disse Indrømmelser. Men Folketinget gjorde de store Indrømmelser, og jeg vil ikke anbefale — og Folketinget vil selvfølgelig heller ikke gaa ind paa — at Tinget skulde gaa bort fra, hvad det tilbød i Fjor. Men det forekommer mig, at efter en saa imødekønnende Stilling, som Folketinget da indtog, kunde man have haft i alt Fald nogen Grund til at vente, at Ministeren og Landstinget vilde have været tilfredse, ikke forlangt mere, syntes, at nu vare vi komne langt nok. Men som vi se, agter den højtærede Minister

at prøve, om det skulde være muligt at presse Citronen endnu lidt mere.

Det er jo særlig tre Spørgsmaal, som ligge Ministeren og Landstinget paa den ene Side og Folketinget paa den anden Side, imellem. Jeg skal fortælle, ganske fortælle omtale disse tre Spørgsmaal. Det første er angaaende Patentets Varighed. For Tiden gives der Patent paa 5 Aar. Folketinget gif i Fjor med til at fordoble denne Tid, gif op til 10 Aar. Det var i alt Fald et ganske godt Tilbud. Ministeren holdt paa 15 Aar. Jeg ved nu ikke, om Folketinget vil gaa højere, jeg antager, det vil knibe for ærede Medlemmer at komme ud over Fordoblingen af den nuværende Patenttid. Det næste Tvivsspørgsmaal i denne Sag er Betalingen for Patentet. Folketinget forlangte i Fjor en ganske anstændig Betaling. Jeg indrømmer, at den var høj, højere maaste, end den i og for sig alene henset til Patentet burde være; men Folketinget vilde naa noget gennem denne høje Betaling. Det viste sig nemlig at være en Umulighed i nogen væsentlig Grad i selve Lovforslaget at komme til en Indskrænkning af Patentretten. Som Forholdet er nu, er der næsten ikke den Ting mellem Himmel og Jord, som der ikke kan faas Patent paa i Danmark, og selv om vi saa den ny Lov, vil det være overordentlig meget, der kan faas Patent paa, og grumme lidt, der er undtaget. Der gives nu — og det vil ogsaa være Tilfældet i Fremtiden. — Patent paa de underligste Snurrepiberier, man kan tænke sig. Det er blevet mig fortalt, at vi have 12 forskellige Piber, der er Patent paa her i Landet; vi have en hel Mængde forskellige Slags Staalpenne, Penneholdere og lignende Snurrepiberier, som ikke ere den Alløjelighed værd, og som det i og for sig er meningsløst at tage Patent paa. Ved at sætte Prisen paa Patentet op paa vi dette, at vi blive fri for den Slags Patent paa alle disse forskellige Genstande, som ingen Betydning have for Samfundet, thi saadanne Snurrepiberier kunne ikke bære den højere Betaling. Naar vi sætte Betalingen ordentlig op, opnaa vi, at kun saadanne Opfindelser blive Genstand for Patent, som i Virkeligheden ere værd at patentere, som have nogen Betydning saa vel for Opfinderen som for Samfundet, kort sagt, som betyde noget, og det er det, vi have ønsket ved den Betaling, vi have fastslaaet. Om vi nu absolut have truffet det rigtige, derom kan der tvistes, men jeg antager for øvrigt ikke, at Folketinget vil kunne vige i væsentlig Grad bort fra det, som det en Gang har vedtaget, og jeg beklager derfor, at Lands-